

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 28398

гр. София, 27.08.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
закрито заседание на 27.08.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

като разглежда дело номер **8746** по описа за **2024** година докладвано от съдията,
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.248, ал.3 ГПК.

По делото е постановено решение № 25171 от 23.07.2025 г., с което частично е уважена и отхвърлена жалбата на "ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ" ЕАД, ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт №Р-29002922007764-091-001 от 20.11.2023 г. С решението и на основание чл.161, ал.1 ДОПК съдът е присъдил разноси в полза и на двете страни.

Постъпила е молба от 11.08.2025 г. от ответника директор на Дирекция „ОДОП“ С. с искане за изменение на постановеното по делото решение в частта за разносните чрез намаляване на размера на присъденото в полза на жалбоподателят адвокатско възнаграждение. Ответникът счита, че размерът на адвокатското възнаграждение следва да се присъди в минималния размер по чл.8, ал.1, вр. чл.7, ал.2, т.7 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно в размер на 54 938.87 лв. с ДДС. Намира същия размер за справедлив с оглед осъществената защита от двама адвокати. В допълнение посочва, че е спечелил значителна част от спора, но му е присъдено юрисконсултско възнаграждение в по-нисък размер от присъденото на жалбоподателя адвокатско възнаграждение, с което е нарушен принципът на равенство в процеса по смисъла на чл.8, ал.2 от АПК и чл.9 от ГПК.

Насрещната страна "ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ" ЕАД, чрез адв. Е. В. оспорва искането в писмена молба от 22.08.2025 г. Навежда доводи, че уважената част от жалбата е 47 %, а отхвърлената – 53 %, поради които намира за справедливо присъденото адвокатско възнаграждение, респ. съответно на фактическата и правна сложност на спора.

Административен съд София град, като съобрази характера на производството и становищата на страните, намира следното от фактическа и правна страна:

Съгласно чл.248, ал.1 ГПК в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разносните. Молбата е постъпила в срока по чл.248, ал.1 ГПК и от легитимирано лице, поради което съдът я намира за процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Противно на твърденията на молителя, съдът е изложил мотиви относно начина на определяне на размера на присъдените разноски в полза и на двете страни в решение № 25171 от 23.07.2025 г. В него е съобразил, че минималният размер на адвокатското възнаграждение за уважената част от оспорването в размер на 1 408 825.44 лв. съгласно чл.8, ал.1, вр. чл.7, ал.2, т.7 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е 45 782.38 лв. без ДДС, а с ДДС съобразно пар.2а от Наредба №1/2004 г. – 54 938.87 лв., докато жалбоподателят претендира адвокатско възнаграждение в размер на 106 800 лв. с ДДС, което е двоен размер на минималния. За да присъди размер над минималния от 54 938.87 лв. съдът е съобразил, че делото е със значителна фактическа и правна сложност по смисъла на чл.78, ал.5 от ГПК.

Съдът не намира основание за промяна на становището си по присъдените в полза и на двете страни разноски. Противно на твърденията на ответника директор на Дирекция „ОДОП“ С. в материята на отговорността за разноски съдът не дължи равенство на страните съобразно основните принципи по чл.8, ал.2 от АПК (касаещ идентични спорове между различни страни с цел осигуряване еднаквост при прилагане на административни правомощия при оперативна самостоятелност), както и по чл.9 от ГПК, доколкото съдът е присъдил разноски в полза и на двете страни. Отношенията между администрацията и адресатите на административни актове не са равнопоставени, поради което съдът не намира основание за сравнение между присъдените адвокатско и юрисконсултско възнаграждения. Тук е мястото да се посочи, че жалбоподателят е предоставил пълномощия в полза на адвокатско дружество, представлявано от адв. Д. Д. и на адв. Е. В., но по делото липсват данни за осъществяване на процесуални действия от управляващия съдружник от адв. Д. Д.. Всички процесуални действия от името на дружеството – жалбоподател са осъществени от един адвокат - адв. Е. В., поради което съдът приема, че е изпълнена хипотезата на чл.78, ал.1 от ГПК за присъждане на адвокатско възнаграждение за един адвокат.

От друга страна разпоредбата на чл.161, ал.2, изр.2 от ДОПК предвижда, че на администрацията вместо възнаграждение за адвокат се присъжда за всяка инстанция юрисконсултско възнаграждение в размера на минималното възнаграждение за един адвокат. Касае се за законодателен подход, който е съобразил различията в правното положение на администрацията и адресатите на нейните актове. Докато адвокатското възнаграждение е предмет на договаряне, това не е присъщо за юрисконсултското възнаграждение, което не възмездява положения от юрисконсулта труд, а е изцяло гражданско-правна последица от изхода на спора. С други думи, законодателят е определил нормативно размера на юрисконсултското възнаграждение, което не следва да се съизмерява с адвокатското такова – предмет на свободно договаряне. Правният способ за постигане на справедливост в материята на отговорността за разноски е по чл.78, ал.5 от ГПК, според който ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част. Т.е. справедливостта на размера на адвокатското възнаграждение се съизмерява с действителната правна и фактическа сложност, а не с присъденото юрисконсултско възнаграждение, което нормативно е установено в минимален размер. В решението си съдът частично е уважил претенцията на ответника по чл.75, ал.8 от ГПК, като е намалил размера на претендираното адвокатско възнаграждение от 106 800 лв. с ДДС на 80 000 лв. с ДДС. Това възнаграждение безспорно е над минималния размер по чл.8, ал.1, вр. чл.7, ал.2, т.7 от Наредба № 1/2004 г. - 45 782.38 лв. без ДДС и 54 938.87 лв. с ДДС съобразно пар.2а от Наредба №1/2004 г. При съобразяване на критерия по чл.78, ал.5 от ГПК съдът е намерил за съответен на действителната правна и фактическа сложност на спора размер над минималния (с около 25 000 лв.), но под претендирания (с 26 800 лв.). Според съда този размер по справедлив и обоснован начин

възмездява положения адвокатски труд, който е различен от този на юрисконсулта.

По изложените съображения съдът приема, че присъдените в полза на жалбоподателя разноси за адвокатско възнаграждение съответстват на фактическата и правна сложност на спора, поради което не е налице основание за намаляването им по чл.78, ал.5 ГПК. Съответно, не е налице основание за увеличаване на размера на присъденото в полза на ответника юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното, съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молба от 11.08.2025 г. на ответника директор на Дирекция „ОДОП“ С. за изменение в частта на разностите на решение № 25171 от 23.07.2025 г., постановеното по адм.д. № 8746/2024 г. по описа на АССГ, Първо отделение, 69-ти състав.

Определението може да се обжалва съгласно чл.248, ал.3 от ГПК с жалба в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: